



לע"נ סלים בן רחל
שנלב"ע בכ"ו שבט תשפ"ה
ת.נ.צ.ב.ה

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת דברים

לפרשת דברים 33:1-36:17 מסופר בספר 'אור אלחנן' על רבי אלחנן וסרמן כשהוא היה בעיר 'בורניץ' בחוץ לארץ, הייתה לו ישיבה גדולה ולמדו שם בחורים, ובליל 'פורים', אחד הבחורים בדרכו פגש באיזה קבוצה של נערים פוחזים. הבחור העיר להם שדרכם הנלוזה היא לא תואמת את השקפת התורה, והמשיך בדרכו לישיבה. אחרי כמה דקות נכנסו אותם הפוחזים לאולם הישיבה שהייתה מלאה בלימוד של 300 בחורים בליל 'פורים', במטרה למצוא את הבחור שהעיר להם קודם לכן. הבחורים שהיו בישיבה נבהלו. לפתע נכנס לאולם ראש הישיבה רבי אלחנן וסרמן, וכשראה את הבחורים האלה הריקים, אמר להם בקול תקיף לעזוב את הישיבה. אחד מהם שהיה קל דעת, אמר לו 'כבוד הרב, בלי ידיים.. בלי ידיים..', הרב אלחנן השיב לו 'אתה בלי ידיים!'. לא עברו יום יומיים ונהיה הבחור הזה משותק בידיים, ומאותו היום לא היה לו יותר ידיים, קיבל שיתוק. אומר לרב 'בלי ידיים, בלי ידיים..'. מי נגע בו בכלל?, תראו מה זה מילה שיצאה לרב מהפה. כמה צריך להיזהר בכבוד חכמים.

הרב שמעון דרור שליט"א ראש מוסדות 'תפארת וגדולה' - 'יש כוח ליהודי לשנות' : אספר לכם סיפור. לפני כשנתיים באה אליי אישה שבוע 33 להריון. בין הרופאים הכי גדולים בארץ של אולטרסאונד עשה לה אולטרסאונד וראה שהכליות של התינוק לא עובדות ויש במערכת השתן ליקוי חמור מאוד. הלכו קיבלו היתר מאיזה רב, ושלחנו אותו לנפרולוג הכי בכיר בארץ שאמר, ש-60% שישרוד את תהליך הלידה, ואם ישרוד יחיה עד גיל 13, והוא צריך השתלת כליות ודיאליזה כל ימי חייו. בעלה בא לכאן ובכה לי. לקחתי אותו לרב עמר וישבנו שם, והרב עמר הסתכל עליי ואמר לי 'רבי שמעון, אתה מסכים לצום בשבילה?', אמרתי לו 'כן'. אומר לי 'אני גם מסכים לצום בשבילה. בוא נתקשר לרב ציון בוארון שגם הוא יצום בשבילה'. התקשרנו לרב ציון בוארון, והרב ציון בוארון אמר 'אני גם אצום'. יצאתי בחוץ והתקשרתי לרופא ואמרתי לו 'תשמע פרופסור, החלטנו להשאיר את הילד'. אומר לי 'אל תעשה לי את זה. תשמע, אתה מסבך. אל תעשה.. מדובר בלידה צעירה וילד ראשון. אל תעשה את זה'. אמרתי 'תשמע, עכשיו יצאנו מהרב עמר וככה החלטנו'. אומר 'תקשיב, הכל בסדר, אני מכבד, אבל בזמן שהיא הולכת ללדת אתה חייב לקרוא לי ולהתקשר אליי. אני חייב להיות בלידה כי זה לידה מסובכת. אני חייב להיות בלידה, צריך חדר ניתוח, ואם הילד חי, צריך הנשמה וכולי'. אמרתי לו 'בסדר'. לימים הגיע הזמן שלה ללדת. אני בא ללכת לבית הכנסת בערב שבת, ומקבל טלפון ממנה. לא פחות ולא יותר ערב שבת קודש 'הרב, יש לי צירים אני בדרך לבית חולים'. התקשרתי אליו ואמרתי לו 'תשמע, הגיעה העת ללדת. אנחנו לא קובעים מתי ללדת, והיא צריכה ללדת'. נסע לבית חולים, ואני באתי פה לבית הכנסת. השם עדי בשמיים, שכל השבת הייתי בצער כזה גדול ובמתח כזה גדול בתפילות. פתחנו את ההיכל והתפללנו. מוצאי שבת 'בדחילו ורחימו' כשהידיים שלי רועדות, אמרתי- למי אני מתקשר, לבעל או לרופא? אמרתי, הבעל מסכן, מה יגיד לי? אני אדבר קודם עם הרופא. התקשרתי אליו, ואומר 'תשמע ילדה בבוקר וישר כשילדה, לקחתי את הילד לבדיקות'. חיכיתי עד יום ראשון בבוקר לתוצאות, ואומר לי הרופא 'תשמע, שום מום אין לילד. בריא ושלם!!', ושבת אחרי זה הייתי המוהל שלו. כלום, שום פגם, בריא ושלם. אתם חושבים שהרופאים טעו בהערכה הראשונית? רבותי, לא טעו, אלא אמרו את האמת. בדרך כלל לא טועים במצבים כאלה. זה לא אחד ולא שתיים. הם בדרך כלל לא טועים. אבל יש כוח ליהודי לשנות!..

אצט שלא שמוח בחלקו. הקב"ה לוקח ממנו את הקטנה - לבן של הרמב"ם יש ספר 'מדרש דוד' והוא מספר שם סיפור מופלא ונעים ויפה מאוד- היה איזה יהודי אחד בעיר שהוא כל יום היה עובד, ומה שהוא היה מרוויח, את זה הוא היה מבזבז ואוכל עם הילדים

שלו בלילה, ואחד מהם היה מנגן על כינור, ואחד מנגן על תוף, ואחד היה שר, ואשתו הייתה מבשלת, יושבים שמחים ונהנים תענוג שאין כדוגמתו, ולומדים ביחד. אמר לי זכרוננו לברכה חכם בן ציון חוסיימה, שביום טוב הם היו מתפללים בנץ, ואח"כ שוחטים כבש ולוקחים קד ושמים בפנים גחלים, ובמשך כל היום לומדים רמב"ם עם אבא שלו, והיו אוכלים את הכבש ומחסלים את הכבש עד סוף היום, ואימא שלו הייתה עושה להם מצות בפסח עצמו, והם היו אוכלים מצות וכבש כל היום ונהנים. האיש הזה, היה כל יום מרוויח 500 ₪, 400 ₪, נכנס לשוק וקונה קצת בשר וקונה קצת שתייה וקונה קצת יין, קצת פיצוחים, פירות, ירקות, ובא לבית, יושבים ואוכלים עם הילדים, שרים ולומדים תורה ונהנים. לימים, המלך עבר מתחת לבית ושומע שירים.. אמר 'מה זה השירים האלה בבית??', למחרת שוב עובר מתחת לבית ושומע שירים. אמר "מה זה יום אחרי יום שירים?". למחרת עוד הפעם עובר המלך ליד הבית של אותו יהודי, ושומע שירים ושומע תשבחות ומריח ריח של מאכלים. אמר 'אני חייב לדעת מה זה הדבר הזה?' עולה לבית ורואה את הילדים יושבים סביב השולחן, שרים ונהנים, דברי תורה, 'בקשות', אוכל, האישה שמחה וכולם שמחים. אין תענוג למעלה מזה. אמר לו 'תגיד לי יהודי יקר, ממה אתה מתפרנס?', אתה ככה יש לך זמן לשבת ליהנות ולאכול יום אחרי יום. אני כבר שלושה ימים עובר מתחת לבית שלך ורואה ונהנה. איך הגעת למדרגה כזאת?', אמר לו 'תדע לך כבוד המלך היקר, אני, כל מה שאני עובד 'אל תצר צרת מחר', לא דואג למחר.. מרוויח 500 שקל וזה היומית שלי, הולך ומבזבז את זה בשוק ומביא לילדים שלי אוכל, מה שהם צריכים לבית ונהנה איתם על השולחן. למחרת יום חדש, ועובד ככה כל הזמן.. המלך התלהב. הלך לארמון ואמר לשר "תשמע, תיקח חופן של מרגליות ושל זהובים, ותמלא שתי הידיים שלך חופן זהובים, ותיקח לרחוב פלוני אלמוני שמה יש יהודי בשם כזה וכזה, ותן לו את זה מתנה ממני, מרוב שנהניתי ממנו'. לקח השר את הכסף והלך לביתו של היהודי ואמר לו 'תשמע, המלך היה אצלך היום בצהריים וכל כך נהנה ממך שאתה בן אדם כל כך שמח בחלקך, ונתן לך איזה מתנה'. ההוא הלך וחיפש איזו קערה לשים את הזהובים האלה. מצא איזו קערה גדולה ואמר לו 'שים פה'. הניחו את זה על השולחן, ובא בעל הבית ואומר לאשתו 'תראי, הקערה ריקה, צריכים למלאות אותה... אולי מחר אני אעבוד קצת יותר שעות ונרוויח קצת יותר ונמלא את הקערה.. למחרת הוא הלך לעבוד ולא בזבז את הכסף, וקנה קצת לחם עם זעתר ואמר לילדים שלו 'תאכלו', ואת היתרה שהרוויח שם בקופה כדי שיתמלא, ואמר לאשתו 'תקשיבי אשתי, תוך שנה שנתיים זה לא יתמלא.. אולי גם כן תצאי לעבוד קצת, תעשי ספוג'ה וכלים בבתים, ונמלא את הקערה.. הקערה ריקה.. גם היא יצאה לעבוד.. לימים הזדמן המלך לבית העשיר היהודי הזה ששבתה בו השמחה, אין שמחה בבית. דפק לו בדלת ואמר לו 'יהודי, חשבת שאתה תהיה שמח כשיהיה לך כסף ליהנות, ולא תלך לעבוד ימים על ימים.. אך לא רק שלא הפסקת לעבוד, אלא הוספת, והשבתת את השמחה מביתך.. למה??', אמר לו 'תראה כבוד המלך, מילאת לי חצי קערה, ונהיה לי תאוה למלאות החצי השני.. אשתי יצאה לעבוד, ואני עובד,, שבתה השמחה מהבית.. אמר לו המלך 'אם ככה, אני אקח את כל הכסף כדי שתחזור למה שהיית בהתחלה.. כמה מיני מוסר יש בסיפור הענק הזה-א', לדעת שהקערה כמה שהיא תהיה יותר מלאה, אתה תהיה יותר חסר.. כמה שהקערה תהיה יותר מלאה בזהובים, אתה תרגיש יותר ריקנות. כמה שאתה יותר תהנה מהרגע, מהנפש האלוקית שלך, מהמצוות ומהמעשים טובים ומחיק המשפחה, מההווה הרגעית שיש, לא מהנפש הבהמית, אתה תהיה יותר מאושר. אבל מוסר ההשכל שאומרים בעלי החסידות מהסיפור הזה, שזה כעין משל ונמשל- הנמשל הוא, שהקדוש ברוך הוא רואה את הבן אדם שלא שמח בחלקו, אז הוא לוקח ממנו את הקערה!

להתחזק בלילת קשים - הגמרא ב'ברכות' אומרת שרבי יוסי נכנס לאחד מחורבות ירושלים להתפלל- נכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים, ובא אליהו זכור לטוב והמתין לי על הפתח עד שסיימתי את תפילתי, ואמר לי 'בני מה בת קול שמעת בחורבה זו?', אמרתי לו 'שמעתי בת קול שמנהמת כיונה ואומרת 'אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות'. אמר לי 'חייך וחי ראשך. לא שעה זו בלבד אומרת, אלא בכל יום ויום בת קול יוצאת מהמקום הזה ואומרת שלוש פעמים בשעה שישראל נכנסים בבתים כנסיות ובתי מדרשות ואומרים 'יהא שמיה הגדול מבורך, הקדוש ברוך הוא מנענע בראשו ואומר 'אשרי המלך שמקלסים אותו בביתו כך, ומה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם'. מתואר כאן שרבי יוסי נכנס לחורבה, ובחורבה הייתה שליטה של הקליפה. מי בא לחורבות?- החיצונים והקליפות. לכן גם רבי יוסי שנכנס לחורבה נעצב ונזכר מחורבות ירושלים ומהחורבן הגדול, לפי שהייתה 'כלילת יופי', ועכשיו שוממה וחרבה. אין השכינה שורה מתוך עצבות. לכן, על כל זה התגבר רבי יוסי כדי לעבוד את השם בשמחה ועשה ייחוד גדול. ובאה השכינה, ושמע בת קול מנהמת כיונה. ושמע אותה דווקא כשהייתה בחורבה, והתחזק ביותר בעבודת השם כדי להתגבר על הקליפות. לכן צריך לדעת שבזמנים קשים צריך להתגבר ולהתעצם

בכוח, וזה דוחק את היצר הרע מעליו וזה גורם לשעשועים גדולים ונחת רוח עצום ונורא בשמיים ממעל.

הגמרא אומרת ב'סנהדרין', מעשה באישה אחת שהייתה שכנתו של רבן גמליאל, ולא עלינו מת בנה והייתה בוכה עליו בלילה. שמע רבן גמליאל את קולה והיה בוכה. הגמרא אומרת שכל כך היה בוכה, עד שנשרו ריסי עיניו. למחר, ראו התלמידים כך, הוציאו את האישה משכונתו כי פחדו על הרב. האישה הזאת הייתה אלמנה ומתו לה שני בנים והייתה בוכה עליהם משך שבע שנים. רבן גמליאל יושב במיטה שלו ובוכה גם. המהרש"א אומר שרבן גמליאל לא בכה על הילדים שלה, אלא הוא נזכר בבית המקדש, והוא היה בוכה עמה על חורבן בית המקדש. בתקופה ההיא ממש ראו את החורבן כמו עיניהם. הגמרא אומרת במסכת 'מכות' רבן גמליאל זקנים היו עולים לירושלים, וראו שועל יוצא מבית קודש הקודשים, התחילו לבכות, והיה רבי עקיבא משחק. עד שאמרו לו לרבי עקיבא 'ניחמתנו'. רבן גמליאל ראה מתוך צערה של האלמנה את העדר המקדש. כי אם היה את בית המקדש, לא היה לאלמנה הזאת צער והבנים שלה לא היו מתים, כי היה כוח לבית המקדש לעשות הכל. ועכשיו כשחרב בית המקדש, אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו השם יצילנו. בזמן בית המקדש היו מביאים שלמים ומביאים קורבנות, והיה הקדוש ברוך הוא שמח ומבטל הגזרות. אך עכשיו אין מי שיבטל את הגזרות. גם היה בכל יום מעשה 'הקטורת' והיום אין. לכן צריך לקרוא כל יום 'פיטום הקטורת' ולבטל הגזירות הקשות.

צריך להתפלל וצריך באמת לבכות על החורבן ולזכות לישועה ולרפואה ולכל מה שאדם זקוק. למשל, לרפואה יש את ברכת 'רפאנו', לפרנסה 'מברך השנים', לבנים 'השיבנו אבינו לתורתך', אבל על הגאולה יש שש ברכות- קיבוץ גלויות 'מקבץ נדחי עמו ישראל', בניין ירושלים, 'למינים ולמלשינים אל תהי תקווה'. וסך הכל בשביל הגאולה יש שש ברכות. ואם יש לנו הגאולה, כבר יש רפואה, יש ישועה וכל דבר הצריך לאדם. לכן צריך לעשות תפילה מיוחדת רק 'לאוקמא שכינתא מעפרה'.

אם לא תתן - הגמרא אומרת שרבי יוחנן בן זכאי יצא מירושלים לפגוש את אספסינוס קיסר שעתיד למלוך, ואמר לו 'תדע לך שאתה עתיד למלוך, והעיר תיפול בידך'. בשעה שכבש העיר, אמר אספסינוס לרבי יוחנן 'אם יש לך משהו אהובך או קרוב, תביאו אליי לפני שייכנסו החיילים'. שלח לרבי אלעזר ולרבי יהושע שיצאו את רבי צדוק. מצאו אותו בפתח העיר. כשבא רבי צדוק, עמד בפניו רבי יוחנן. אמר לו אספסינוס 'בשביל זה אתה עומד? מי זה בכלל?'. כל גופו היה צנום, וכשהיה אוכל רבי צדוק, היו רואים את האוכל עובר בגופו ממש מרוב שהיה צנום. אמר לו 'דע לך, שאם היה בעיר עוד אחד צדיק כמוהו, אפילו אלף כמוך יבואו עם צבא כפליים, אתה לא יכול לנגוע בעיר'. אמר לו 'מה פירוש?'. אמר לו 'הוא לא אוכל, וכל הזמן צם על ירושלים, צם על עם ישראל. וכל מילה שתגיד, הוא ידרוש עליה אלף דרשות. הוא חכם בתורה וחכם בכל'. אמר לו, 'אז למה הוא כל כך כחוש?'. אמר 'בגלל הצומות והתעניות'. שלח אספסינוס רופאים מיוחדים שלו לרפאות את רבי צדוק, והיו מאכילים אותו מעט מעט, עד חזר לבריאותו. רואים מכאן, שהניצחון לא תלוי בכמות האנשים, אלא הניצחון תלוי בתורה ובצדקות.

בזמן 'מלחמת השחרור' היו החיילים כאן נלחמים בחירוף נפש. היו רואים את זה בני התורה והיו אומרים לראש הישיבה דאז רבי יחזקאל ס'רנה 'אולי אנחנו צריכים ללכת ולהתחבר לאצ"ל ול'הגנה?'. אמר להם 'התורה 'אגוני מגנא ואצולי מצלא'. התורה היא 'הגנה' וגם 'אצולי מצלא', והיא ה'אצ"ל'. אתם תעסקו במסירות נפש בתורה, וזה המצליח. לא מה שהם עושים. בזכותכם הם יכולים להצליח'.

לכן צריך לחקוק זאת חזק בנשמות שלנו. זה האמת. צריך תמיד את האמונה והתפילה ולבכות לקדוש ברוך הוא. ואפילו שיש לכל אחד צרות פרטיות, צריך לצעוק 'ותחזינה עינינו בשובר לציון ברחמים'. וברגע שנעשה את זה, יעלמו כל הצרות.

האם אכפת לנו מהסביבה? - היו שני חברים, האחד קראו לו 'שמחה', ואחד קראו לו 'הילל'. הם גדלו ביחד והתחנכו במוסדות, וכל אחד זכה להקים משפחה ושמרו על קשר. שמחה היה מגיע לשמחות של הילל, הגיע אליו לחתונת בנו ורקד איתו ושמח. אבל כשאחר כך ישב הילל באבל, לא בא שמחה. הגיעה שמחת 'בר מצווה', בא. אך כשמגיעות הבעיות, לא בא. החבר חולה בבית חולים, הוא לא בא. אמר הילל 'זה לא חבר אמיתי בדיוק, כי חבר אמיתי הוא בא גם בשמחות והוא בא גם כשיש בעיה'. דווקא בזמנים הקשים צריכים את החבר. במעגל השנה יש זמנים שמחים ומועדים, אבל יש גם זמנים כמו עכשיו לא פשוטים.

יש הרבה אומרים 'טוב יאללה, שזה כבר יעבור..'. נכון שזה יעבור, אבל צריך בימים הללו שאדם לא יעביר אותם כך. אלא יבכה על גלות השכינה. זו הזדמנות. כל לילה לעשות תיקון חצות. וכשרואים אותו מצטער בצער השכינה והוא בוכה, ולא רק בחגים, ב'פסח', 'סוכות' הוא בא ושמח. אלא כשיש צער, מצטער. ו'כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה'.

השל"ה הקדוש מביא את מה שדיברה השכינה מהגרן של רבי יוסף קארו בחג ה'שבועות'. הוא כותב שם 'אילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים מהצער אשר אני שרויה בו, לא הייתה נכנסת לכם שמחה בלבבכם. כי בפשעכם שלחה אִמְכֶם'. לכן, גם אדם

כשיודע שחברו בצער, צריך ללכת ולבקר אותו, או לכל הפחות ירים לו טלפון ויזדהה איתו.

פעם ישב איזה יהודי במונית, ופתאום באמצע הנסיעה נשמט לו הפלאפון מהיד והוא התמוטט ואיבד את ההכרה שלו, והמונית נסעה ישר לבית חולים וברגע האחרון הצילו אותו. אחרי שהתאושש שאל אותו הרופא 'מה יש לך?', אמר, שהוא גרוש בן 40 ויש לו שתי בנות. את הגדולה האימא הסיתה נגדו, אבל הקטנה הייתה מדברת איתו מידי פעם, וזה היה התקווה שלו והנחמה שלו. הוא אומר שברגע הזה שענה לה לטלפון, אז הבת הקטנה דיברה אליו בעזות מצח ובחוצפה ואמרה לו 'תשתוק, יותר אתה לא אבא שלי..'. וכששמע את זה, קיבל דום לב ולא יכל רגע אחד לסבול זאת.. זה קשה. ובנוגע אלינו שאנחנו הבנים של השכינה, ולא בוכים ולא אכפת לנו מהאימא, זו בעיה קשה. צריך לדעת שיש מיליונים של יהודים בעולם שהם בנים של הקדוש ברוך הוא, והם לא כל כך מכירים בקדוש ברוך הוא.

פעם בא חכם עובדיה לשיעור שלו במוצאי שבת ב'יזדים' והוא אמר שהוא חלם את ה'משיח' ואמר לו 'למה כבודו לא בא לבשר הגאולה?', ענה לו 'יש מיליון ילדים שעוד לא יודעים מה זה 'קריאת שמע'. איך אתה רוצה שאני אבוא?'. יש היום מיליונים שמנתקים קשר מאבא שבשמיים ורחוקים רוחנית. מה קורה היום?, יש תקשורת אחרת. במקום שנהיה קשורים לקדוש ברוך, יש 'אינטרנט' ובעיות רחמנא לצלן. אנשים הולכים אחרי 'ההבל ויהבלו', ולא שמים לב על צער השכינה. אנשים שקועים בתוך התאוות ובתוך הבעיות, וצריך להוציא את זה. הלא כתוב ב'תנא דבי אליהו' רבא פרק לא', שהקדוש ברוך הוא יושב ומצפה לישראל כאבא שמצפה לבנו או כאישה שבעלה הלך למדינת הים, והיא מצפה לו רגע רגע, וכל רעש שהיא שומעת היא חושבת שזה בעלה הגיע.

יש תקווה לאחריתך - חודש אב מזלו 'אריה', ומספר השעות שיש בתשעה ימים הללו מראש חודש עד תשעה באב זה כמניין 'אריה' = '216' = רי"ו שעות כמספר 'גבורה' שזה גבורות וזה לא דבר פשוט. אבל צריך לדעת שה'גבורות' יכולים להתהפך וללכת על הגויים, ולעם ישראל יהיה ישועות. רבותינו אמרו - **'חטא חטאה ירושלים, על כן לנידה הייתה'**. למה דימה אותה לנידה?, אלא כל העריות אין להם תקנה, אבל הנידה יש לה תקנה, עכשיו היא טמאה ואחר כך היא טהורה, ולכן **'יש תקווה לאחריתך'**. ולעם ישראל יש להם תקווה. ועכשיו צריך להשתתף בצער השכינה בימים הללו המיוחדים שהם כמספר 'גבורה'. ואמרו רבותינו 'בא יבוא ברינה'. 'אב' זה מלשון 'אבא', להורות שאב אחד לכולנו ולדעת שכל מה שקורה וכל הצרות שלא יהיו, הכל זה מאבא שבשמיים וזה הכל מאיתו יתברך, וזה לא ביד האדם. לכן צריך לקחת את זה איתנו חזק ולדעת שאנחנו ביד אבא הכי טוב בעולם, ושהכל הוא עושה לטובתנו. חמישה דברים קשים אירעו לאבותינו ב'תשעה באב'. אחד מהם - נגזר על אבותינו שלא ייכנסו לארץ, נחרב בית המקדש הראשון ונחרב גם בית המקדש השני, נחרבה 'ביתר' ונחרבה ירושלים. נדבר על הדבר הראשון - אחרי יציאת מצרים כולם הכינו את עצמם להיכנס ל'ארץ זבת חלב ודבש'. ועכשיו אחרי חטא המרגלים, נגזר עליהם לא להיכנס, ואמר להם הקדוש ברוך הוא **'במדבר הזה ייתמו ושם ימותו'**, בגלל חטא המרגלים, אמר להם 'אתם מגיל 20 שנה ומעלה לא באים לארץ ישראל ולא יכולים להיכנס בשום אופן בעולם לארץ ישראל'. במשך 40 שנה שהיו במדבר, כל שנה ושנה ב'תשעה באב' היו מתים בין 15,000 ל-16,000 איש. מה היו עושים? הרי לא היו יודעים מי ימות ומי לא ימות באותה שנה. לכן, כולם היו חופרים קברים ונכנסים בתוך הקבר. מי שקם בבוקר, קם. ומי שלא קם בבוקר, מכסים אותו בעפר. תארו לכם איזו 'תשובה' היו עושים כולם. היו עושים תשובה עד לב השמיים, תשובה ובכיות, כי אדם לא יודע אם הוא יקום או לא. הוא לא יודע אם הוא יהיה מה-15,000 האלה שיישארו באדמה, או מאלה שיקומו. אבל בשנה האחרונה שזה היה 15,000 האחרונים, עשו את כל התהליך שוב ונכנסו באדמה, ואיזו תשובה הייתה. נכנסו, וכולם קמו.. אמרו 'אולי טעינו בחשבון?', למחרת עוד הפעם נכנסו, אך בסוף באמת כולם קמו. אמרו, 'איך זה?', אלא זה היה בגלל שעשו תשובה אמיתית. בדרך כלל כשעשו תשובה כל השנים הקודמות, כל אחד לא היה עושה בדיוק תשובה מספיק, כי היה אומר 'אני לא מאותם 15,000, כי יש אחרים חוץ ממני'. אבל עכשיו, הוא היה יודע שאין אחרים, והוא חלק מה-15,000 האחרונים שנשארו. לכן, עשה תשובה כזאת שקרעה את השמיים, והתקבלה תשובתו. כל זה התחיל מ'תשעה באב'.

עצם העובדה שאדם נכנס באדמה ושוכב בקבר, יש בזה תיקון כבר. לכן יש עניין שאדם יקנה לעצמו קבר בחייו, וייכנס בפנים וימדוד את עצמו, וזה מאריך ימים. היה פה בירושלים 'רבי יצחק אלפיה', שהיה עושה תפילות בזמן ה'גרמנים' והיה קורע את השמיים בתפילותיו. הוא היה אחד מאלה שעצרו את ה'גרמנים' מלהיכנס לארץ. רבי יעקב אבוחצירא בא אליו בחלום ואמר לו "למה אתה הולך לכולם ולא בא אצלי? תבוא אצלי". רבי יצחק אמר לו 'אני בא'. נתנו לו לעלות באוטובוס של החיילים הבריטים, וכך הצליח להגיע ל'מצרים' ל'דמנהור' למקום הציון. לקח איתו מניין והתפללו על הקבר. הוא סיפר שהערבים רצו לרצוח אותם, ובאה אש מהשמיים וסיבבה את הקבר ב'דמנהור' איפה שקבור רבי יעקב אבוחצירא. אחרי התפילה הוא ידע שיש ישועה אם היה דבר כזה שבאה אש וסיבבה אותם. וככה היה. ה'גרמני' 'רומל' רצה דרך מצרים לבוא לפה לא", אך הוא נעצר שם ונפל ומשם כבר לא המשיך.

לר' יצחק אלפיה יש ספר 'קונטרס היחיאלי', והוא מספר שם כל ענייני הקבורה. לרבי יצחק אלפיה לא היו לו ילדים, אז הוא עשה בחיים חיותו כאילו הוא מת ועשו לו 'רחיצה', והלבישו לו תכריכים, ולקחו אותו ממש ללוויה והספידו אותו, ושמו אותו באדמה וכיסו אותו ואמרו 'קדיש', והוציאו אח"כ את האבנים, והוא קם. תארו לכם שעם ישראל היו 40 שנה במדבר, וכל שנה 15,000 16,000 נכנסים באדמה..

תיקון שנאת חמנים - יש שלושה דברים שהחריבו את בית המקדש, כלומר שלושה אבות נזיקין. בית המקדש הראשון חרב בגלל שלוש עבירות חמורות - עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. בית המקדש השני נחרב על עוון 'שנאת חנים'. אומר הרמ"ע מפאנו, שהשורש של החורבנות רמוז ב'משנה' ב'בבא קמא' 'ארבע אבות נזיקין- השור, הבור המבעה וההבער'. 'שור' זה נזק על ידי הבהמה שנוגח והולך ברגליו ומזיק. 'בור' - אדם חופר בור ומשאיר אותו פתוח, ובא אדם ונופל. 'מבעה' - הגמרא הביאה שני פירושים - שור שמזיק על ידי אכילה, ויש דעה שה'מבעה' זה 'אדם' שהדליק אש, והיא הלכה ושרפה. אומר הרמ"ע, ששלושה אבות נזיקין, הן הביאו את הרביעי- 'השור', זה חטא העגל. הבור, זה מכירת יוסף, שזרקו אותו לבור משנאת חנים. ה'מבעה', זה המרגלים שדיברו סרה, דיברו בפה. שלושה אלה גרמו לשריפת בית מקדשינו ותפארתנו, וזה ה'הבער'.

כתוב **'ויפול צווארי בנימין אחיו ויבך'**, יוסף ובנימין בכו על חורבן בתי המקדש. הם חשבו שעכשיו אחרי שנפגשו יחד נגמרה השנאה ויש שלום. אך כשראו שזה ממשיך עד שיחרב בית המקדש, בכו על כך.

הגמרא אומרת - **על קמצא ובר קמצא חרבה ירושלים**. ידוע המעשה שבר קמצא הוזמן בטעות לחתונה ע"י השמש של שונאו שהזמין אותו במקום את קמצא, ובעל השמחה רצה להוציא אותו מהאולם. בר קמצא התחנן ואמר לו, "אל תוציא אותי, אני אשלם לך חצי סעודה". סוף דבר הוא לא שמע לו ובייש אותו ברבים. אמר 'אני אשלם לך את כל החתונה', ולא הסכים והוציא אותו. בר קמצא אמר, 'איך קורה דבר כזה שחכמים לא מיחו בו', והלך ומסר לשלטון, ואז נחרבה ירושלים. תראו מה קורה כתוצאה מ'שנאת חנים'.

לעומת זאת, המעשה של אהרון הכהן זה העיקר. אהרון הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, ולא נתן שיהיה שנהא בין אדם לחברו ובין אדם לאשתו. הגמרא אומרת ב'גיטין' שהיה מעשה של 'שנאת חנים' מאוד מבהיל - אדם אחד הלך ללמוד נגרות, והמורה של הנגרות היה צריך הלוואה ואמר לו התלמיד 'אני מוכן להלוות לך, תבוא אצלי לבית להחזיר לי או שתשלח את אשתך'. שלח את אשתו. התלמיד חיכה איתה שלושה ימים. כשראה המורה שאשתו לא חוזרת, בא לבית תלמידו. שאל 'איפה אשתי?' אמר 'אני שלחתי אותה, אבל שמעתי שפרחחים עושים איתה מעשים לא טובים'. אמר לו המורה "אוי לי", אמר לו 'שמע לעצתי ותגרש אותה'. אמר לו "אבל הכתובה שלה מרובה". אמר "אני אלווה לך את הכסף". נתן לו את הכסף, גירש אותה ונתן לה את כתובתה. בינתיים הגיע הזמן לשלם את החוב. אמר לו התלמיד "בוא תעשה איתי מלאכה בבית במקום החוב. בינתיים התלמיד התחתן עם אשתו של המורה שלו, הם אוכלים ושותים, והוא עובד לידם. איזו בושה זו. הוא כל כך הוריד דמעות, עד נשרו לו הריסים. על העוון הזה אומרת הגמרא שנחתם גזר דינם של ישראל. זה לא דברים פשוטים.

999 'פס' כנף השכילה - והנה מתחילים אנו ספר 'דברים'. אומר המגיד מדובנא מה שהגרא"א אמר לו - ההבדל בין ארבעה החומשים לחומש החמישי הוא, שכל התורה כולה נאמרה מפי הגבורה דרך גרונו של משה, הקדוש ברוך הוא דיבר מגרונו של משה. אבל ספר 'דברים', הקדוש ברוך הוא אמר אותו למשה, ואחר כך משה דיבר אותו לכל ישראל. זה לא ישירות מהקדוש ברוך, אלא אמר אותו למשה, ומשה אמר אותו לעמ". ה'שפת אמת' כותב, שארבעה ספרים - 'בראשית', 'שמות', 'ויקרא', 'במדבר', זה כנגד ארבע פרשיות של תפילין שבראש. ספר 'דברים' הוא כנגד תפילין של יד והוא כולל את כל הפרשיות.

ספר דברים זה כנגד ה'שכינה' אות ה' אחרונה בשם הויה. כי ספר 'בראשית' זה 'קוץ היוד' של הויה. ספר שמות זה אות 'יוד' של הויה. ספר 'ויקרא' זה אות ה', ספר 'במדבר' זה אות ו'. ספר 'דברים' זה ה' האחרונה. לכן אומר רב האר"י, שתפילין של יד מונח כנגד הלב, ואומרת ה'שכינה' **'שימי כחותם על ליבך, כחותם על זרועך'**. ספר 'דברים' זה כנגד השכינה והיא אות ה' אחרונה שמשלימה את שם הויה. בימים הללו צריכים לקחת את השכינה, לרומם אותה ולקשור אותה עם ה-יה"ו, ולהתפלל 'לאוקמא שכינתא מעפרה'. אמר לו המלאך המגיד למרן הבית יוסף - 'דע לך שספר 'דברים' היא כנגד ה'מלכות'. וה'מלכות' כוללת כל התשע ספירות שמעליה. לכן ספר דברים חוזר על כל התורה. ועכשיו בעזרת השם אנחנו חוזרים בחומש זה על כל התורה כולה.

משה רבנו פתח את ספר 'דברים' במוסר ותוכחה. 'אלה הדברים אשר דיבר', אומרים רבותינו, ש'דברים' זה כמו דבורים. הוא עקץ אותם, אבל בעדינות.

'יש' 999 ק/תל' - השבת הזאת 'שבת חזון' יש לה כוח גדול. כי תמיד בשבת בזמן 'רעוא דרעוין' מתגלה 'המצח העליון', 'הרצון

העליון', 'פרצוף אריך'. ובשבת כזאת, זה מתגלה הרבה יותר בעוז ותעצומות. לכן צריך לנצל ולהכין את עצמנו. משה רבנו הוכיח את עם ישראל בספר 'דברים' כאשר תעשנה הדבורים. משה רבנו נתן 'דבש', אבל גם 'עקץ', אבל בחוכמה ובעדינות את עם ישראל והוכיח אותנו בדברים נעימים איך להתנהג ואיך ללכת בדרכי השם, 'הוכח תוכיח את עמיתך' חיכה כדי שלא נתבייש ולכן לפני מותו הוכיח את עם ישראל. משה הוכיח ברמזים, אבל 'ישעיה' הנביא מוכיח 'חזק' ואומר לנו- **'ידע שור קונו וחרמו אבוס בעליו'**.. מה דורש כאן הנביא מעמ"י? כמו שהחמור מכיר היכן ללכת לאכול, גם בנ"י צריכים לדעת איפה ללכת לאכול? אלא, הפירוש הוא 'תתבונן על החמור. הוא לא דואג מאיפה יבוא לו אוכל. מה שמביאים לו ומה ששם לו הבעלים באבוס, הוא מבסוט. אך אומר הנביא, שעמ"י לא יודע שהשם זן ומפרנס לכל? מה הם דואגים כל הזמן- הב, הב.. אתה לא יודע את האבוס שלך, שזה הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס לכולם? היעלה על הדעת שהקדוש ברוך הוא לא ידאג לך כמו שהוא דואג לחמור? היה אומר המשגיח ר' יחזקאל לוויןשטיין ע"ה, שבכל פח ופח יש הרבה חתולים מסתובבים, ובני אדם מגרשים אותם במקלות. אך מעולם לא ראינו שקרה שחתול מת מרעב. ואתה חושב שהקדוש ברוך הוא דואג לך פחות מהחתולים??

אתם יודעים מה שאומר רבי יוסף חיים זוננפלד על הכתוב בסוף ההפטרה- **'ציון במשפט תיפדה' בגימטריא 'תלמוד ירושלמי', 'שביה בצדקה' גימטריא 'תלמוד בבלי'**. כלומר, על ידי שאנחנו עוסקים בתורה אנחנו גורמים לדחוף את תהליך הגאולה. כשרואים ש'אָדום' מתחיל לעשות בעיות, מה צריך לעשות? לעסוק בתורה, כשאדם לא דואג לשום דבר, אלא כל הזמן המחשבה שלו זה איך ללמוד תורה ואיך לעשות רצון אבינו שבשמיים. לכן בזה תלוי הגאולה.

'ידע שור קונו'-'שור' זה 'משיח בן יוסף' שנאמר 'בכור שורו הדר לו'. 'חמור' זה **'מלך המשיח'**- עני ורוכב על חמור. לכן צריך שנשכיל ונתבונן, ואז נזכה למשיח בן יוסף ולמשיח צדקנו.

אמרו ב'פסיקתא רבתי' פרשה י"ד- מעשה היה בישראל אחד שהייתה לו פרה חורשת. התמעטה ידו, ומכר אותה לגוי. כיוון שלקח אותה הגוי, חרש עמה ששת ימים. כשרצה לחרוש עמה ב'שבת', רבצה לה תחת העול. היה הולך ומכה אותה, אך היא לא זזה ממקומה. כיוון שראה כך, הלך ליהודי ואמר לו 'קח את הפרה הזאת, היא מצערת אותי ולא רוצה לקום לעבודה'. לחש לה היהודי באוזן 'גברת פרה, את יודעת, כשהיית אצלי, היית חורשת בימי החול ובשבת אסור לעבוד. עכשיו, את ברשות הגוי. בבקשה ממך, את צריכה לעבוד', מיד עמדה וחרשה. אמר לו הגוי 'אני לא רוצה את הפרה הזאת, כי עשית בה איזה 'כישוף'. מה לחשת לה באוזן שפתאום היא באה? לא רוצה...!'. אמר היהודי 'הסברתי לה שעמ"י אסור לו לעבוד בשבת עם הפרה, ולכן היא גם צריכה לנוח, ואילו לכם מותר. זה לא כישוף'. אמר הגוי 'אם פרה מבינה מה זה עמ"י ומה עניין הטהרה שלהם, מה אני אגיד? הרי בן אדם יש לו שכל. לא יודע שעניינים להם ולא יראו, אוזניים להם ולא ישמעו, וכל הגויים זה שקר?'. מה עשה הגוי הזה? עזב את הכל ונכנס תחת כנפי השכינה, והיו קוראים אותו 'רבי יוחנן בן תורתא', יוחנן בן השור. למה דווקא 'בן תורתא', היה צריך להגיד 'בן השור', בן 'תורא'. למה קראו לו רבי יוחנן בן תורתא? אלא השור הזה הוא היה גלגול של 'נִשְׁתִּי' שהייתה מרשעת גדולה והייתה מפשיטה את בנות ישראל ומעבירה אותן ב'שבת', כך הגמרא אומרת ב'מגילה' י"ב. היו במעשיה צער גדול לשכינה ולבנות ישראל. לכן נתגלגלה בשור, ועל ידי השור הזה תוקן קצת עוון 'שבת' שהיא גרמה והתפרסם גודל מעלת ה'שבת' כשהשור שומר את ה'שבת' ולא עושה מלאכה. וכנגד שהייתה מפשיטה את בנות ישראל, נגזר עליה להתגלגל בבהמה שהיא ערומה. השורש של השור הזה הייתה נקבה, ולכן קראו לו 'בן תורתא'. ככה גם כותב רבי מנחם עזריה מפאנו. אומר ש'נִשְׁתִּי' שקוראים עליה ב'מגילה', נתגלגלה באותה פרה שמכר החסיד, שלא הייתה רוצה לחרוש ב'שבת'. ואותו חסיד היה מפירה וידע שהפרה היא גלגול ונשת, ולכן מכר אותה לגוי, כי לא רצה לתת לה הנאה שלא תעבוד ב'שבת'. אותו הגוי התגייר והיה גלגול של 'אחשוורוש'.

ראינו אותו דבר בזמן **'אליהו הנביא'** שהתווכח עם 'נביאי הבעל', ואמר הנביא להביא שני שוורים. הביאו שני שוורים שדומים ממש בקומתם ונולדו יחד בבטן אחד ואוכלים מאבוס אחד, ודומים במראה ובקומה. הביאו אותם והטילו גורלות. אחד יצא לו גורל 'להשם', והקריב אותו אליהו הנביא. והשור השני 'לעזאזל'. השור שנפל לאליהו הנביא, רץ תכף והיה רוקד ושר ושמח. אבל השור של נביאי הבעל לא רצה לזוז. אמרו 'מה נעשה?', הוא לא רוצה לבוא.. 'בא אליו אליהו הנביא, והתחיל השור לבכות. ראיתם פעם שור בוכה? התחיל לבכות ואמר 'אני לא רוצה ללכת לנביאי הבעל.. חבר שלי, מתקדש שם שמיים על ידו, ומה איתי?', אמר לו אליהו הנביא 'גם אתה מקדש השם. תלך, ועל ידי זה גם כן תקדש שם השם. כי כך יִדְעו כולם שהאמת עם עם ישראל', ומיד הלך. אמרו רבותינו שהם היו גלגול של 'דתן ואבירם', אחד בשור הזה ואחד בשור הזה.

אותו דבר ראינו אצל חמורו של רבי פנחס בן יאיר- פעם אחת גנבו אותו הגנבים ונתנו לו לאכול תבן לא מעושר, ולא רצה לאכול והיה החמור צועק, עד שלא הייתה להם ברירה ושחררו אותו לאחר שכבר גנבו אותו קודם לכן. חזר החמור לרבי פנחס בן יאיר. רואים שיש

שור שעולה למדרגה גבוהה, וחמור שלא רוצה לאכול דבר לא מעושר. עליהם מקונן הנביא, 'תחזרו בתשובה, אתם יותר גרועים מבהמות...'. כתוב בספרי המקובלים, שחמורו של רבי פנחס בן יאיר, זה היה 'שמעאל' שנתגלגל בחמורו של רבי פנחס בן יאיר. ור' פנחס בן יאיר היה ניצוץ של אברהם אבינו. פלא פלאות.

אפי' שא' לא ירא - כתוב ה'מגלה עמוקות', שכל החודשים רמזים בשם 'אדנות' כשנמלא אותם. אלף, דלת, נון, יוד, סה"כ 12 אותיות כנגד 12 חודשים, וכל חודש יש לה אות אחת. יוצא ש'ניסן' 'אייר' 'סיון' זה-א.ל.פ. תמוז, אב, אלול זה ד.ל.ת. ויוצא שאותיות 'דל' זה כנגד 'תמוז' ו'אב'. ו'המלכות' נקראת 'דלה ועניה', ועכשיו צריך להרים אותה- 'אשרי משכיל אל דל, ביום רעה ימלטו השם'. מי שמשכיל ומתבונן על 'דל', על החודשים הללו ומשתתף בצער ה'שכינה', אז 'ביום רעה ימלטו השם'. אם הוא דואג לשכינה, השם יציל אותו.

והימים הללו הם בחינת 'אריה' - 'אריה שאג מי לא ירא'. חודש 'אב' מזלו 'אריה'. ובימים הללו בפרט מראש חודש 'אב' עד 'תשעה באב' זה תשעה ימים. כמה שעות יש בתשעה ימים? תשעה 9 כפול 24, יוצא 216 שעות כמניין 'ריו'. 'אריה' זה מספר 'ריו' וזה השעות הללו. כתוב שכל לילה הקדוש ברוך הוא שואג כאריה על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו.

היה לנו את הרב רבי אברהם רפול, זקן רבני 'ארם צובא'. מורנו רבי אברהם היה נותן לנו 'מוסר' בצהריים ב'פורת יוסף', וכל יום היה נכנס לכיתה אחרת ונותן לנו מוסר 20 דקות. יום אחד לקחו אותו לגן החיות והיה אז זקן בימים. שידלו אותו בחג לבוא לעשות טיול עם הנכדים ועם הנינים, אז אמרו לו "בוא תראה בגן החיות". הוא הלך, והגיעו איפה שנמצא האריה, והתחיל הרב לבכות. אמרו לו 'סבא, מה קרה לך?'. אמר 'אתם לא יודעים מה שאמר ה'מגיד' למרן הבית יוסף- אם הייתם יודעים אחד מני אלף את הצער שהשכינה נמצאת בו, לא הייתם נותנים שינה לעיניכם. זה צער גדול מאוד לשכינה. מדמים אותה ב'זוהר', כמו שהאריה הוא אסור בכלוב שלו אחרי סורג ובריח, והוא שואג ושואג. ככה גם ה'שכינה'- סוגרים אותה, והיא שואגת איזה שאגות. שואגת לקדוש ברוך הוא. אז הוא אמר 'איך אתם רוצים שאני לא אבכה??'

גם פעם ביקש ממני חכם יצחק כדורי, שהוא רוצה ללכת לגן החיות. אמרתי 'כבודו רוצה ללכת לגן החיות?', זה היה בזמן הזה כמו עכשיו כשהיה חופש. אמרתי לו 'עכשיו לא כדאי כבודו. אחרי 'סוכות' אני אלך עם כבודו'. אמר 'טוב, נחכה אחרי 'סוכות''. אחרי סוכות הלכתי איתו, כשכולם כבר חזרו לבתי הספר, אני הלכתי איתו. שם הוא הכין לי דף- לברך על הפיל 'משנה הבריות', וכל מיני דברים אחרים, והוא היה מתבונן בכל דבר ודבר. התפלאתי עליו. אני אמרתי לבעלים של 'גן החיות' ש'ראה לרב מה הפיל' יודע לעשות. אז הוא אומר 'בסדר, אני אביא את המאמן שלו'. הביאו לו בן אדם שנתן לו גזרי עצים, והוא עשה לנו שם שִׁמְח.

עם הרב כדורי כל שנה היינו נוסעים לרב האר"י. קודם כל היינו הולכים ל'מירון' ועושים שם 'תיקון חצות', ואחר כך היינו הולכים לאר"י. עם הרב לא היינו נוסעים באוטובוס אלא היה לנו 'מסוק'. היה אומר לי הרב 'אנחנו ניסע ב'אקופטר'. אמרתי לו 'בסדר'. אז הוא שאל אותי אם פעם הייתי במסוק? אמרתי לו 'לא', אז הוא אומר 'אתה תשב על ידי ואל תפחד, אני אשמור עליך, אל תפחד.. נעשה ביחד תפילה'. ואני שואל אותו 'כבודו היה בחוץ לארץ?', אומר 'בטח.. אתה לא זוכר?.'

פעם אמר לו מלך ירדן לרב כדורי 'אני אביא לך 'הליקופטר', ואני אשים אותך למעלה ב'הר ההר' בציון של אהרון הכהן'. אז הרב שאל אותי אם אני אבוא? אמרתי לו 'אני אף פעם לא יצאתי מארץ ישראל'.

9/9/99 - רבנו האר"י היה אבי אבות המקובלים. כתוב 'עלית למרום, שבית שבי', כל עיקר עליית משה רבינו למרום, היה כדי להביא את תורת 'שבי'. מי זה שבי? 'שמעון בר יוחאי', 'יצחק בן שלמה'- רבנו האר"י, 'שלום בן יצחק'- הרש"ש. והם מבררים את כל ניצוצי הקדושה שיש בקליפה. תראו דבר פלא. רבנו האר"י נפטר ב-ה' באב. אב זה החודש החמישי שזה ב'הוד', ביום החמישי שזה גם 'הוד'- 'הוד שבהוד'. רבי שמעון בר יוחאי מתי נפטר? ב'הוד' ש'בהוד' בשבוע החמישי של ה'עומר', ביום החמישי בשבוע שזה 'הוד שבהוד'.

הרש"ש גם כן נפטר בחודש 'שבט' שזה גם כן חודש החמישי אם מונים מ'תשרי'. והוא נפטר בעשרה בשבט. ועשרה בשבט זה- 'חמישה חסדים' ו'חמישה גבורות', ו'הגבורה החמישית' היא ב'הוד', ושוב מקבלים 'הוד שבהוד'. הכל מסודר כמו שצריך מן השמיים. ועכשיו יהיה 'הוד והדר לבושה ותשחק ליום האחרון', ויהיה מלבוש מיוחד עכשיו על ידי שאנחנו בעזרת השם מתעסקים בתורה של השב"י.

כתוב 'בדא יפקון מן גלותא ברחמי'- על ידי לימוד ה'זוהר' ולימוד הסודות, יוצאים מן הגלות ברחמים. תראו איזה פלא פלאות- רבנו האר"י 'כל רז לו אניס לה'. למעשה אם רוצים להבין את ה'זוהר', אם אדם לא לומד 'עץ חיים' שמונה שערים, לעולם לא יכול להבין מה

כתוב ב'זוהר'. רבנו האר"י את כל זה הסביר למהרח"ו בשנה ושמונה חודשים, וסך הכל הוא נפטר בגיל 38. איזה כוח היה לו ואיך היה מכבד את ה'שכינה', ואיך היה משתדל להביא את הגאולה ודואג על צער השכינה.

רבנו האר"י לימד אותנו שאין יום דומה לחברו, ואין תפילה דומה לחברתה. מה פירוש? כל יום יש לו את ה'כתובת' שלו. אצלנו בישיבה יש 'לוח', וכל חודש יוצא 'לוח' עבור אותו חודש. ורואים שם כל יום מ6,000 שנה איפה מתקנים ולמה היום הזה מיועד? וכל אדם, לפני שמתחיל את היום, הוא מסתכל בלוח הזה, איזה 'ספירה' אנחנו ביום הזה? ואיפה מתקנים היום הזה? אתה לא יכול להגיד 'היום לא עשיתי עבודת השם, ומחר אני אעשה'. אין דבר כזה, כי 'מעוות לא יוכל לתקן'. למשל, עכשיו אנחנו באלף השישי, והעולם הוא 6,000 שנה. האלף הראשון זה בספירת ה'חסד', האלף השני 'גבורה', השלישי 'תפארת', האלף השלישי זה 'הוד' ובו היה כל החורבן. האלף השישי זה 'יסוד', ועכשיו זה זמן ה'משיח', ועכשיו אנחנו באלף השישי. כלומר, אתה יודע שעכשיו אתה מתקן את בחינת ה'יסוד'. עכשיו תיקח את האלף השישי הזה ותחלק אותו ל-10. כמה 'מאות' יש בו? 10 מאות: חוכמה, בינה, דעת, חסד, גבורה, זה 500 שנה. נמשיך - 'תפארת', נצח, הוד, זה עוד 300 שנה. 'יסוד' זה המאה ה'תשיעית'. עכשיו למעשה אנחנו במאה השמינית. יוצא לנו בינתיים שאנחנו ב'הוד דיסוד'. עכשיו, גם את ה'מאה' הזאת נחלק אותה גם ל-10. אנחנו עכשיו בעשור התשיעי ב'יסוד', כי גמרנו כבר את העשור השמיני. יוצא שאנחנו עכשיו איך נכון? - אלף השישי שזה 'יסוד', מאה השמינית שזה 'הוד' בעשור התשיעי 'יסוד' - יסוד דהוד דיסוד'. עכשיו גם את העשור הזה נחלק בעשר, ועכשיו אנחנו בשנה החמישית - נעשה 'חוכמה', 'בינה', 'דעת', 'חסד', 'גבורה'. יוצא שאנחנו ב'גבורה' של 'יסוד' ד'הוד' ד'יסוד'. אחר כך גם את השנה אתה מחלק אותה, אבל את השנה מחלקים לשש-שישה חודשי הקיץ זה בנקבה, ועכשיו אנחנו בחודש ה'חמישי' 'הוד'. יוצא לנו 'הוד דגבורה דיסוד דהוד דיסוד'. וגם את החודש מחלקים וכך אנחנו יודעים איפה אנחנו היום. החודש מתחלק לחמשה 'פרצופים' - ראש חודש זה 'אריך', אחר כך שמונה ימים ראשונים זה ב'חוכמה', השניים זה 'בינה', השלישיים זה ז"א, והרביעיים זה 'מלכות'. וככה מתקנים כל שבוע ושבוע. זה פלא פלאות. אתה לא יכול להגיד 'אני לא יכול היום...'. זה רבנו האר"י מביא כך. אתה לא יכול לומר 'היום התעייפתי...'. אין דבר כזה. אם היום לא התפלל, לא תיקן את היום הזה. ואם יאמר 'מחר אני אעשה כפול...', אין דבר כזה. לכן אצל רבנו האר"י הכל היה מסודר. כל לילה כולם קמים ב'חצות לילה', ואיזה בכיות ואיזה אהבת תורה ואיזה חשק על הלימוד, משהו לא רגיל.

בכל 'צפת' אף אחד לא מת קודם זמנו וכולם האריכו ימים - 90, 100, 110 שנים. יש אגרות 'רב שלומל', רב אשכנזי שבא מאירופה מאשכנז. הוא כותב להם אגרות ואומר 'אצלנו באירופה לא ראיתי אחד שמאריך ימים יותר מגיל 65 שנה, וכולם חולים 'על הברכיים ועל השוקיים'. פה אף אחד לא חולה, וכולם מאריכים ימים יותר מ-90 שנה. לא האמנתי לראות דבר כזה. ויש פה שפע. והוא כותב להם כמה עולה 'שמן שומשומן' ותרנגולות. והמלונים מתוקים כדבש'. ומפרט להם הכל. יש שפע.. אומר להם 'יש תלמודי תורה, וכולם לומדים חנים אין כסף. יש בטורקיה עשירים שמשלמים הכל. ויש מלבושים בשפע, וכולם שמחים. למה כל זה?', כי רבנו האר"י סידר להם שכל לילה לפני שאדם הולך לישון, עושה חשבון נפש. ובנוסף, כל שבוע כולם ביחד ביום חמישי מתאספים, ובא הרב 'רבי מסעוד סגי נהור' ודורש בדברי מוסר, וכולם עושים תשובה על כל השבוע. ובסוף כל חודש כולם צמים. מרן ה'בית יוסף' הולך לישיבתו של רבי שלמה אל אלקבץ כל ערב ראש חודש ועושים יחד את כל ה'תהילים' בבכיות. ומה איתנו אנחנו?, צריכים ללמוד מהדברים האלה איך לעשות.

לע"נ - סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל מוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נוהם עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נוהם עליזה, יוסף בן שמחה זיווג הגון - אלישיב בן אסנת, אורה בת אסנת, אביגיל בת אסנת, לינוי בת אסנת, אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סמלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה בריאות ונחת ל - דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, רבקה בת בסנדה, זקי בן סמלה אסתר, שושנה בת רבקה, סמלה אסתר בת נוהם עליזה, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זש"ק - משה בן בלה, עשון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן מלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סמלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מצווה להפיל. האסוניין להקדיש/לקבל את העלון או לסייע ולתמוך בהפצתו יפנה לאלפון - 052-6126053